

Arrest

nr. 101 002 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOUDRY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 6 december 1980.

Op 15 juli 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A., A. (...) (R. R.: (...))

geboren te Khasavyurt op (...)

A.S. (...)

Geboren te Khasavyurt op (...)

A.A. (...) " (...)

A.I. (...) ° (...)

A.J. (...) ° (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is,

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen

De arts-attaché komt tot volgend besluit in zijn medisch verslag van 12.10.2012 (zie gesloten omslag in bijlage):

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG. noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Eveneens op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Het middel luidt als volgt:

"7. Overwegende dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt doordat zij een motivering inhoudt die niet afdoende is in de zin van de voornoemde Wet ;

Dat elke Bestuurshandeling in de zin van de Wet, afkomstig van een Bestuur uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dit zowel op formeel als materieel vlak ;

Dat het past vast te stellen dat de bestreden beslissing een Bestuurshandeling uitmaakt afkomstig van een Bestuur in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, nu vast staat dat de betreffende bestreden beslissing een "eenzijdige rechtshandeling [is] met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdienaren..." en dat de Dienst

Vreemdelingenzaken een administratieve overheid is in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State ;

Dat de motiveringsverplichting zowel een formeel als een materieel aspect omvat en dat de betreffende bestreden beslissing het laatstgenoemde aspect miskent door de beslissing op een onaanvaardbare manier te motiveren.

8. Overwegende dat de beslissing - in weerwil van bewijs van het tegendeel - stelt dat :

“het aangehaalde medisch probleem niet [kan] worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet (...). De arts-attaché komt tot volgend besluit in zijn medisch verslag van 12.10.2012 : “Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen.””

De beslissing vervolgt :

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land v/aar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

9. Overwegende dat voormelde motivering niet voldoet aan de voorwaarden daaraan gesteld in de bepalingen van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Dat immers een motivering die dubbelzinnig is niet kan worden aanvaard, gezien dergelijke motivering wel tegemoetkomt aan de formele motiveringsplicht, doch niet duidelijk aangeeft op welke gronden de bestuurshandeling werd genomen, zodat de bestuurshandeling geacht moet worden materieel niet of niet afdoende te zijn gemotiveerd;

Dat door te stellen dat uit het medisch dossier “(...) dat [kan] worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft (...)” (eigen klemtoon) de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk tekort geschoten is in haar materiële motiveringsplicht;

Dat immers uit de motivering van de beslissing zelf duidelijk en ondubbelzinnig moet blijken op grond van welke motieven de bestuurshandeling is genomen;

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet ondubbelzinnig blijkt of de bestuurshandeling nu werd genomen op grond van de motieven genoemd onder het punt 1), dan wel op grond van de motieven genoemd onder het punt 2);

Dat bijgevolg verzoeker er het raden naar heeft op grond van welke motieven zijn verblijf uiteindelijk werd geweigerd, hetgeen niet kan worden aanvaard;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg dient te worden vernietigd op grond van schending door de Dienst Vreemdelingenzaken van haar materiële motiveringsplicht, in weerwil van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, met name omdat niet duidelijk is of de beslissing besluit dat (1) uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan op (2) uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een verkeerde lezing geeft aan de bestreden beslissing. Vooreerst dient opgemerkt dat de bestreden beslissing integraal gesteund is op het medisch advies van 12 oktober 2012, waarnaar verwezen wordt.

In dit advies oordeelde de arts-attaché :

"Verwijzend naar het medische attest dd. 06/07/2009 van dr. D. (...), psychiater, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis, waarvoor behandeling met niet gepreciseerde anxiolytica/sedativa, antidepressiva en psychotherapie.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 31-jarige man uit Rusland leed aan een posttraumatische stressstoornis, waarvoor hij medicamenteus behandeld werd. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van >3 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik ervan uit ga dat deze aandoeningen ondertussen behandeld en genezen zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen."

Aldus werd zeer duidelijk gemotiveerd waarom het risico op schending niet aanwezig werd geacht, en dit zowel wat betreft (1) het risico voor het leven of de fysieke integriteit, als wat betreft (2) het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De motivering stelt duidelijk dat verzoeker zich in geen van beide hypothesen bevindt, zodat er geen risico in de zin van artikel 9ter aanwezig is. De motivering is geenszins dubbelzinnig en herneemt de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Stellen dat deze motivering dubbelzinnig is komt er op neer te stellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf dubbelzinnig is, daar waar het in feite twee hypothesen voorziet. Verzoeker blijkt deze bepaling - en bijgevolg de bestreden beslissing - dan ook niet correct te lezen.

Het middel is ongegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond werd verklaard nu de arts-attaché in zijn medisch verslag van 12 oktober 2012 besluit dat de medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Uit dit medisch verslag blijkt dat de arts-attaché vaststelt dat de laatste medische gegevens dateren van meer dan drie jaar geleden en dat er geen bijkomende medische informatie van de verzoekende partij werd ontvangen waaruit blijkt dat zij nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft voor haar aandoening, zodat er van uitgegaan kan worden dat deze ondertussen behandeld en genezen is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing werd genomen, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

In de eerste bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 oktober 2012, waarop zij de eerste bestreden beslissing heeft gebaseerd. Dit advies luidt als volgt:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies ken ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medische attest dd. 06/07/2009 van dr. P. D. (...), psychiatrie, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis, waarvoor behandeling met niet gepreciseerde anxiolytica/sedativa, antidepressiva en psychotherapie.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 31-jarige man uit Rusland leed aan een posttraumatische stressstoornis, waarvoor hij medicamenteus behandeld werd. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van >3 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoeningen ondertussen behandeld en genezen zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art 9ter te bevestigen."

Uit het voorgaande blijkt dat het motief van de eerste bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard omdat de laatste medische gegevens die door de verzoekende partij aan de verwerende partij werden overgemaakt dateren van meer dan 3 jaar geleden, zodat de arts-attaché er van uit gaat dat haar aandoening, namelijk een posttraumatische stressstoornis, behandeld en genezen is. Er wordt

geconcludeerd dat de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Hieruit leidt de verwerende partij af dat de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, meer bepaald dat zij niet voldoet aan de in deze bepaling voorziene hypothesen, namelijk ten eerste kan niet worden afgeleid dat zij leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, of ten tweede kan niet worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet ondubbelzinnig blijkt op grond van welke motieven zij werd genomen nu niet duidelijk blijkt of zij *“werd genomen op grond van de motieven genoemd onder punt 1), dan wel op grond van de motieven genoemd onder het punt 2)”*, berust deze stelling op een verkeerde lezing van deze beslissing.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in haar nota betoogt dat duidelijk wordt gemotiveerd waarom het risico op een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet aanwezig wordt geacht, en dit zowel wat betreft het risico voor het leven of de fysieke integriteit als wat betreft het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De eerste bestreden beslissing maakt duidelijk dat de verzoekende partij zich in geen van beide hypothesen voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bevindt. Een risico op de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doet zich bijgevolg niet voor. Gelet op het voorgaande is de motivering van de eerste bestreden beslissing geenszins dubbelzinnig.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat de verzoekende partij met haar betoog het motief van de eerste bestreden beslissing niet weerlegt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij er het raden naar heeft op grond van welke motieven haar verblijf uiteindelijk werd geweigerd, kan er nogmaals op gewezen worden dat uit de eerste bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-attaché waarnaar deze beslissing verwijst, duidelijk blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard aangezien de verzoekende partij naliel bijkomende medische informatie over te maken waaruit blijkt dat zij nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft voor haar medische aandoening, waardoor deze als behandeld en genezen kan worden beschouwd. De eerste bestreden beslissing herneemt de conclusie van de arts-attaché, namelijk dat de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen, motief dat door de verzoekende partij niet wordt betwist in haar eerste middel.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij geen andere grieven aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de *“miskenning van de bewijsstukken van het dossier”* aan. Het middel luidt als volgt:

“10. Overwegende dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken de bewijsstukken van het dossier manifest miskent;

Dat immers de bewijsstukken in het dossier medische attesten betreffen, afkomstig van een erkend geneesheer, die - conform zijn beroepsbekwaamheid - heeft vastgesteld dat verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening die langdurige therapie vereist;

Dat verzoeker immers medisch onderzocht werd in België, en dat blijkt uit het medisch certificaat de dato 06/07/2009 (stuk 5) van dokter P.D. (...), psychiater, dat verzoeker nood heeft aan een langdurige therapie ter genezing van het post traumatisch stress syndroom waaraan hij lijdt;

Dat bovendien uit de verslagen van dokter P.D. (...) blijkt dat verzoeker op regelmatige basis wordt behandeld voor voormelde aandoening (stuk 6);

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zomaar volledig voorbijgaat aan deze medische attesten, terwijl de beroepsbekwaamheid van de behandelende geneesheer-psychiater buiten kijf staat, en de medische attesten op zichzelf niet het voorwerp uitmaken van enige betwisting vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat bijgevolg ontegensprekelijk vast staat dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing heeft genomen met manifeste miskenning van de bewijsstukken van het dossier.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een tweede middel voert verzoeker de miskenning van de bewijsstukken van het dossier aan. Verzoeker stelt dat de medische attesten van psychiater D. (...) werden miskend.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing geenszins steunt op de negatie van de diagnose van dr. D. (...), maar op de vaststelling dat, nu verzoeker zijn aanvraag sedert meer dan drie jaar niet actualiseerde en de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte bracht van de ontwikkelingen in zijn aandoening, er kan worden verondersteld dat verzoeker inmiddels werd behandeld en genezen werd. Het is immers de plicht van verzoeker om zijn aanvraag te actualiseren (RW 49.672 dd 18/10/10 en RW 50.442 dd 28/10/10) zonder dat de DVZ-arts daarbij verplicht is zelf tot klinisch onderzoek van de aanvrager over te gaan of zelf initiatieven te nemen om van de aanvrager een update van zijn gegevens te ontvangen (RVS Cassatie 208.585 dd 29/10/10)

Verzoeker toont de onjuistheid van deze motivering niet aan.

Het middel is ongegrond."

2.2.3. Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, nu zij meent dat niet voldoende rekening werd gehouden met het medisch certificaat van 6 juli 2009 van dokter P.D. en de verslagen van dezelfde arts waaruit blijkt dat zij op regelmatige basis wordt behandeld.

De Raad wijst er op dat de arts-attaché zijn advies, waarop de eerste bestreden beslissing is gegrond en dat reeds hoger werd geciteerd, steunt op het medisch attest van 6 juli 2009, nu hij er uitdrukkelijk naar verwijst. De kritiek van de verzoekende partij als zou met dit attest geen rekening zijn gehouden mist aldus feitelijke grondslag. Bovendien betreft het motief van de eerste bestreden beslissing het feit dat de verzoekende partij haar aanvraag gedurende meer dan 3 jaar niet actualiseerde zodat de arts-attaché concludeerde dat de aandoening als behandeld en genezen kan worden beschouwd, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt weerlegt, en niet de miskenning van het door de verzoekende partij voorgelegde medisch attest van 6 juli 2009, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt.

Voorts kan uit dit attest niet afgeleid worden dat het een ziekte betreft die nog met zekerheid niet genezen is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij wijst op de aan haar verzoekschrift toegevoegde verslagen van dokter P. D. waaruit de regelmatige behandeling zou blijken, stelt de Raad vast dat deze verslagen zich niet in het administratief dossier bevinden, zodat de verwerende partij niet verweten kan worden er geen rekening mee te hebben gehouden, daar zij er pas in kennis van werd gebracht na het nemen van de bestreden beslissingen.

Het betwiste motief vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk.

Voor het overige kan voor de bespreking van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN